

FELTÁMADÁS ELŐTT

Albert Zsuzsa

Albert Zsuzsa: FELTÁMADÁS ELŐTT

Emlékeztek majd erre a kertre
és erre az éjre, mikor
a holdat felhő takarta
s ő elment hogy eláruljon engem.
Majd engem láttok mindig az utcán,
énrám ismertek minden idegenben,
olyan nehéz lesz elviselni,
hogy nélkülem éltek.
De most
arcomról szakad a verejték
alattam sötét a város
házak és tetők
fekete s még feketébb.
A kerten túl lopakodnak erre
takarja őket fa, bokor, kerítés
sötét a sötétet, pissz se
hallik, csak áruló surranás
a levegő zaja.
S ti alusztok.

(forrás: Új Aranyhárfa, Bp. 2001.)

Forrás: www.keresztenydalok.hu